

ναιυτὸν περίπου ἀπὸ τῆς συστάσεώς της), ἀποτυχούσης δὲ νὰ συνομολογήσῃ ἐξωτερικὸν δάνειον πρὸς τὸν σκοπὸν, τὸ ἔργον δὲν προώδυσεν· ἀλλ' ὁ ζῆλος δὲν ἐμαράνθη. Προσδοκᾶτο καιρὸς ἀρμοδιώτερος· καὶ τοιοῦτος ἐκρίθη, ὅτε ἐδημοσιεύθη ἡ μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμμαχησασῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων—Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας—συνομολογηθεῖσα τῇ 24 Ἰουνίου (6 Ἰουλίου) 1827 συνθήκη, διὰ τῆς ὁποίας (ἐν τῷ Α' ἀρθρῷ) ὠρίζετο, ὅτι: αἱ Δυνάμεις θέλουσι ζητήσαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο διαμαχόμενα μέρη ἀμείσον ἀνακωχὴν, ὡς προσηγορευτικὴν ἀναπόφευκταν συμφωνίαν διὰ τὴν ἡνεαρξίαν ὁποιασδήποτε διαπραγματεύσεως». Εἰς ἐκτελέσειν τῶν αὐτῶν διὰ τῆς συνθήκης ὁρισθέντων, οἱ ναύαρχοι—ὄτε τῆς Ἀγγλίας Ε. Cochrington καὶ δ' τῆς Γαλλίας Η. Derigny—ἀπέρχοντο πρὸς τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν ἐγγράφον 1830 Ἀυγούστου 1827, καὶ ἀπήτησαν, καθ' ἃς εἶχον παρὰ τῶν Κυβερνήσεων τῶν διαταγὰς καὶ ῥηθρίας, ἀμείσον ἀπάρτησιν περὶ τοῦ ἀν' ἡ Ἑλλάς στέργει τὸν ὄρον τῆς ἀνακωχῆς. Πρὸς ταύτην τῶν συμμάχων τὴν ἀπόφασιν ἡ ἐλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπήτησε τῇ 21 Ἀυγούστου (2 Σεπτεμβρίου) 1827 καταρατικῶς. (βλ. τὴν μὲν συνθήκην ἐν τῇ ἐμῇ συλλογῇ τῶν κατὰ τὴν ἀγαγέρηναι τῆς Ἑλλάδος, Τόμ. ΙΑ', σελ. 716—728· τὴν δὲ πράξιν περὶ τῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος παραδοχῆς τῆς ἀνακωχῆς, ἐν τῷ Τόμ. Ι', σελ. 19—28.).

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὰ πολυπληθέστερον μέρος τῶν ἐν Σύρῳ κατοικῶν ἀπετέλουν Χῆοι. Οὗτοι, ἅμα δημοσιευθείσης τῆς συνθήκης, συνῆλθον· καὶ, σπουδαίως συνδιασκεψάμενοι, ἔκριναν ὅτι ἐπείγουσα ἦτο ἀνάγκη νὰ εὐθεθῇ ἡ Χίος εἰς ἐμπόλειον πρὸς τὴν Τουρκίαν θέσιν, πρὶν ἢ ἡ Πύλη ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τῶν συμμάχων Δυνάμεων νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ ὄρου τῆς ἀνακωχῆς, κατὰ τὴν συνθήκην. Ἀναμετραῶντες δὲ ὅτι ὑπῆρχεν ἔτι πρὸς τοῦτο καιρὸς, (ἅτε ὄντος ἐκ τῶν προτέρων γνωστοῦ τοῦ ἀκάμπτου τῆς Πύλης, εἰθισμένης ἀείποτε νὰ ἐξαγοράζῃ τὸν χρόνον διὰ πειροστροφῶν), ἔθεσαν τὰς βάσεις περὶ τε τῶν μέσων καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας διὰ ξηρὰς καὶ διὰ θαλάσσης, καὶ κατέστησαν τριμελῆ Ἐπιτροπὴν, ἐκ τῶν κυρίων Κωνσταντίνου Λουτράρη, Δημητρίου Γαλάτη καὶ Νικολάου Σιδερισκούδη συγχειμένην, χορηγήσαντες αὐτῇ τὴν πληρεξουσιότητα: νὰ συλλέξῃ παρ' ἀπάντων τῶν Χίων προαιρετικὰς χρηματικὰς συνεισφοράς, θεωρουμένας ὡς δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ χιακοῦ ἐδάφους, ἀπαδοτέον ἐντόκως διπλάσιον μετὰ τὸ αἶσιον πέρας τῆς ἐκστρατείας—νὰ ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως (α')—καὶ νὰ οργανίσῃ ἐν γένει τὰ

(α) Τὴν αἰτήσιν ἐνέκρινεν ἡ Κυβέρνησις. Τὸ ἀνήκον Διάταγμα, ἐκδοθὲν ἐν Αἰγίνῃ τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1827,

τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν πολέμου. Λυπηρὸν, ὅτι ἡ καλῶς ὀργανισμένη ἐκείνη ἐκστρατεία ἀπροσδοκῆτώς ἀπέτυχεν! Οἱ τῆς ἀποτυχίας λόγοι, εἰς ἰδιαιτέραν ἀνήκοντες ἀφήγησιν, δὲν ἔχουσι χώραν ἐνταῦθα.

Εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν τριμελῆ Ἐπιτροπὴν τῶν Χίων ἐν Σύρῳ ἀνήκει ἡ σφραγίς, ἧς ἀνωθι παρετέθη ὁ τύπος.

Τῇ 10 Ἀπριλίου 1880. Α. Ζ. Μιμογκλας.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΕΣ

[Ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Περιηγήσεως τοῦ Ἰωσήφ Ρεϊνάχ].

Συνίξιμα καὶ τίσις 181 σελ. 225.

Κοινωνικαὶ σχέσεις ἀληθῶς εἰπεῖν δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι· καθότι ὁ μὲν ἄνθρωπος ἔχων νὰ φροντίξῃ περὶ τε τῶν ἰδίων ὑποθέσεων καὶ τῶν κοινῶν, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς ἰδίας, ἀρκεῖται εἰς τὰς ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῷ γορματιστηρίῳ καὶ τῷ καφερείῳ συναθροίσεις, ἡ δὲ γυνή, θεωρουμένη, ὅπως παρ' ἀρχαίους, ὡς ὄλως δευτερεύον πρόσωπον, ζῆ κεκλεισμένη ἐντὸς γυναικωνίτου, κατ' οὐδὲν διαφέροντος τουρκικοῦ γαρμεῖου. Ἄλλ' ἄνευ ἀνδρῶν ἀέργων καὶ γυναικῶν δυναμένων νὰ διαθέσωσιν ἐαυτῶν ἐλευθέρως οὔτε αἰθουσα δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε συναναστροφῆ.²

Ἡ Ἑλλάς στερεῖται καὶ ἀριστοκρατίας, ὅπερ δύναται μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐτύχημα ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν, καθότι τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι μία τῶν δυνάμεων τοῦ ἔθνους, οὐχὶ ὅμως ὡς τοιοῦτο καὶ ὑπὸ κοινωνικὴν, ἀφοῦ ἀδύνατον εἶναι νὰ γεννηθῶσιν ἀληθεῖς καλλιτέχναι, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ ὀλβία σχολὴ ἀριστοκρατικῆς τάξεως. Πολλοὺς εἶδον ἐν Ἀθήναις πλουσίους, οὐδένα ὀλίως χαρούμενον τὸν πλοῦτόν του ἢ μὴ ἐπιθυμοῦντα ν' αὐξήσῃ αὐτόν, ὅσος δῆποτε καὶ ἀν' ἦναι. Ἄν μετὰ τὴν φροντίδα ταύτην περισσεύῃ καιρὸς, οἱ μὲν φιλόδοξοι πολιτεύονται, οἱ δὲ φρόνιμοι κοιμῶνται. Οἱ τελευταῖοι ὅμως οὔτοι ἀποτελοῦσιν ἐλαχίστην μειοψηφίαν. Ἄλλ' οὐδὲ τάξις ἀστῶν (bourgeoisie) ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ἢ ἄλλη τις διάκρισις, οἱ αἱ ἀλλαγῶν, μεταξὺ τῶν κατοί-

ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ἀριθ. 65 τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἀκριβῆς στατιστικὴ ἤθελεν ἀποδείξει ὅτι ὁ τόσῳ πολυάσχολος Ἕλληνας κρίνει ἐν τούτοις εὐλογον νὰ θυσιάξῃ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τοῦ βίου του εἰς συγχαρητηρίους ἐπισκέψεις, μνημόσυνα καὶ κηδεῖας. Σ. Μ.

2. Ἐνδέχεται νὰ ἦται τοῦτο ἀληθές ἄλλ' ὅπως δῆποτε κάπως παράδοξος φαίνεται ἦναι παρὰ δημοκρατικῷ δημοσιογράφῳ ἡ ἀριστοκρατικὴ θεωρία τῆς ἀνάγκης ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνδρῶν ἀέργων καὶ γυναικῶν δυναμένων νὰ διαθέσωσιν ἐαυτῶν ἐλευθέρως». Σ. Μ.

τίδι ταύτη τῆς τέχνης, ἐνθα διεδώθη ἐν τούτοις ἡ λατρεία τοῦ καλοῦ. Οἱ πῆμερον Ἕλληνας ἀκοῦνται θανμάζοντες τὰ ἀρχαῖα ἀριστουργήματα καὶ ἀναβάλλοντες τὴν δημιουργίαν νέων μετὰ τὴν πραγματοποιήσειν τῆς μεγάλης ἰδέας. Καλὸν προσέτι ἐνόμισαν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ παράγγελμα τοῦ Πλάτωνος, ἐξορίσαντες τῆς δημοκρατίας τῶν γραμμάτων πάντας τοὺς ποιητὰς πλὴν τοῦ Ῥήγα¹. Ἡ χωροῦσα εἰς κατὰ κτησιν τῆς μεγάλης Ἑλλάδος στρατιὰ δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὡς ἡ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', οὔτε δραματοποιῶν, οὔτε κομωτικῶν οὔτε μάγειριων, μόνην δὲ προφυλακὴν ἔχει πολυάριθμον σῶμα ἐφημεριδογράφων. Βιβλία ἀπὸ ἐναντίας ἐκδίδονται ὀλίγιστα ἐν Ἑλλάδι, οἱ δὲ συγγραφεῖς αὐτῶν εἶναι ἐξ ὀνόματος μᾶλλον ἢ ἐξ ἀναγνώσεως γνωστοί, μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου, ὅστις εἶναι ἐν τούτοις ἱστοριογράφος πρώτης τάξεως, καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν μαθητῶν τῆς σχολῆς τοῦ Κοραῆ. Μετὰ λύπης πρέπει νὰ ὁμολογήσω ἐνταῦθα ὅτι ἀναριθμητος εἶναι ἡ πληθὺς τῶν ἱατρῶν καὶ δικηγόρων. Ἔνεκα τῆς φιλασθένου κράσεως καὶ ἐριστικῆς διαθέσεως τῶν Ἑλλήνων². Καθ' ἃ ἐπιπροφορήθη, οἱ ἱατροὶ εἶναι ἐπιστήμονες, οἱ δὲ δικηγόροι εὐχλωστοὶ καὶ ἀσυνείδητοι, ὡς ἄξιοι διάδοχοι τοῦ Δημοσθένους³. ἄλλ' οὔτε τῶν πυρετῶν οὔτε τῶν δικῶν ἢ ἀφθονία ἀρκεῖ ὅπως παρέχη ἄρτον εἰς τοσοῦτον πλῆθος, ὥστε ἀπαντᾶ τις ἀνά πᾶν βῆμα ἀέργους νομομαθεῖς καὶ ἀσκληπιάδας. Ἡ ταιαυτὴ κατάστασις εἶναι μεστὴ κινδύνων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποστεροῦσα βραχιόνων τὴν γεωργίαν καὶ βιομηχανίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργοῦσα πολυάριθμον τάξιν, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκουσαν εἰμὴ δημοσίας θέσεις ἢ κυβερνήσεων ἀνατροπᾶς. Οἱ τοιοῦτοι φαίνονται πιστεύοντες ὅτι εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν εὐδαίμονα ἀρχαίαν ἐποχὴν, ὅτε ἡ κτῆσις πολυαριθμῶν δούλων ἐπέτρεπε τοῖς ἐλευθέροις πολίταις νὰ σταυρῶσι τὰς χεῖρας ἐργαζόμενοι διὰ μόνου τοῦ ἐγκεφάλου. Εἰδοποιούμενοι περὶ τοῦ ἐπιχειμένου κινδύνου οἱ κύριοι οὔτοι ἀπαντῶσι μεμφόμενοι τῆς ἑλληνικῆν γῆν ὡς μὴ παρέχουσαν ἀφ' ἑαυτῆς χρυσοῦς

νὰ διαβάσω καὶ, ἀρ δὲν ἔχῃς ἄλλο τίποτε, ἀε ἦραι καὶ Βαυλάκ». Σ. Μ.

1. Κατ' ἀκριβῆ στατιστικὴν λογίον φίλου τῆς «Ἐστίας» ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τοῦς χιλίους ζῶντες στιχοπλόκοι, καὶ ἐπὶ ὅλον πέταρταν αἰῶνος ὑπεβάλλοντο κατ' ἔτος εἰς τὸν βουτσιναιῶν διαγωνισμόν τριάκοντ' ἀ κατὰ μέσον ἄρον ἐποποιεῖ, δράματα ἢ λυρικά συλλογὰί. Σ. Μ.

2. Περὶ τῆς ἐριστικῆς διαθέσεως ἔχει πληρέστατα δίκαιον ὁ συγγραφεὺς, πρώτην ὅμως φοράν ἀκούομεν περὶ τῆς κράσεως τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐξαιρετικῶς φιλασθένου. Σ. Μ.

σπάσεις, ὅπως διέρχωνται ἀφρόντιδας ἡμέρας ἐν τοῖς οἰκαφενεῖσι, πῆ ἀγορᾶ καὶ τοῖς κήποις τοῦ Ἀκαδήμου. Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἤκουσιν ἀκαταπαύστως βουβοῦντα εἰς τὰ ἄτά μου τὸν χορὸν τῶν ἀριστοφανείων βατραχῶν.

Ἐπιθῆρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στροβίγῃ
καὶ ἔνεσι καὶ μωκτρῆς ὀσφραντήριον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ διοίκησις τοῦ βασιλείου εἶναι ἄντως ἐλεεινὴ, ὡς αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ὁμολογοῦσιν, ἰσχυριζόμενοι ὅτι διέμεινε τονορκικῆ, ἥτοι ἀνίκανος καὶ διεφθαρμένη. Ὅσα περὶ τούτου ἤκουσα καὶ ἰδίους ὁμιασιμ εἶδον⁴ ἐπιβεβαιῶσι τὴν γνώμην ταύτην. Τὰ γράφειά εἰσι πλήρη κλεπτῶν, καὶ τοιοῦτοι ὑπάγουσιν ἐν παντὶ κλάδῳ τῆς ὑπηρεσίας εἰκοσάκις πλείονες τῶν ἀναγκαίων. Οἱ ἀνά πᾶσαν ὑπουργικὴν κρίσιν μεταβαλλόμενοι νομορχοὶ εἰσι κατὰ τὰ τρία τοῦλάχιστον τέταρτα ἀνίκανα καὶ ἀνήθικα ὄντα. Πᾶς Ἕλληνα μὴ ἔμπορος πιστεῦει ὅτι τὸ κράτος ὀφείλει αὐτῷ δημοσίαν θέσιν, σύνταξιν ἢ ἐπιμισθίαν. Ἀλλὰ τότε πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ μεταβληθῆ ὡς ἀκατάλληλον τὸ ὄνομα τῶν ἐλευθερίων δῆθεν ἐπαγγελμάτων ἢ, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, ἐλευθέρων διατριβῶν.

Ἀφοῦ κατεδείξαμεν τὸ βάθος τοῦ νεοελληνικοῦ τούτου ἔλλους καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους, ἐπιτροπήτω ἡμῖν νὰ εἰπωμεν ὅτι οὐδόλως συμμερίζομεθα τὴν γνώμην τῶν θεωρούντων τοὺς σήμερον Ἀθηναίους ὡς ἄλλους Βυζαντινοὺς. «Ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις παρεχουμένη εἰς λαὸν πρὸ πολλοῦ στερηθέντα αὐτῆς», ἔγραφεν ὁ Λαμαρτίνος, «προξενεῖ ἐν ἀρχῇ αὐτῷ εἶδος τι θαμβοῦ καὶ παραζάλης. Ὁ τοιοῦτος λαὸς ὁμοιάζει τὸν ἐκ ζοφερᾶς εἰρηκτῆς εἰς εὐήλιον τόπον ἀποτόμως μεταφερόμενον ἢ τὸν πρὸ πολλοῦ νῆστιν καὶ εἰς πλουσίαν τράπεζαν αἰφνης παρακαθήμενον. Ὁ μὲν τούτων θαμβοῦται ὑπὸ τῆς περισεύας τοῦ φωτός καὶ μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τυφλός, ὁ δὲ δύναται καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἀδηφυχίας· ἀλλ' οὐδόλως ἔπεται ἐκ τούτων ὅτι τὸ φῶς καὶ ἡ τροφὴ εἶναι καθ' ἑαυτὰ ἐπιβλαβῆ, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἡ ἀφροδία μεταβολὴ διαίτης ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος. Τοιαυτῆς εἶναι καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ πλῆθους, παράγουσα ἐν ἀρχῇ πληθῶραν τινὰ ἰκανοτήτων καὶ ἀπαιτήσεων, αἵτινες διαταράσσουσιν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν πολιτικὴν ἰσορροπίαν, μέχρις οὗ δημιουργήσωσιν αὐταὶ ἑαυταῖς στάδιον ἐ-

1. Τὰ ἀνωτέρω δὲν λέγει ὁ χορὸς τῶν ἀριστοφανείων βατραχῶν, ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης. Σ. Μ.

2. Οὕτως σπανία πρέπει νὰ ὑποθεθῆ ἡ ὀξυδερκεία τοῦ συγγραφέως, πέντες μόνους ἡμέρας διατρίψαντος ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τούτοις δύναμένου νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν αἰσθ' εἰδῶν ἰδίους ὁμιασιμ. Σ. Μ.

νεργείας. » Καὶ ἀρμόζουντι μὲν τὰ ἀνωτέρω τῆ
 Ἑλλάδι, ἥτις θυῶς πλήν τούτου ἐπλάσθη ἐνέ-
 ρει 1830 πέραν παντός μέτρου στενωχῶρος διὰ
 τὴν ἑλληνικὴν δραστηριότητα. Ἀφ' ἐνός μὲν ἀ-
 δυνατῶν νὰ μένη ἀκίνητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ κωλυό-
 μενος νὰ προχωρήσῃ » Ἑλλην στρέφεται περὶ
 ἑαυτὸν ὡς σκίουρος ἐντὸς κλωβίου, πάσχων ἐκ
 πληθώρας δραστηριότητος δυναμένης νὰ ἐξαι-
 θέσῃ αὐτὸν εἰς πυρετώδη κινήματα, ἐπικίνδυνα
 καθ' ἑαυτὰ καὶ διέθρια πρὸ πάντων εἰς τὴν οἰ-
 κονομικὴν ἰσορροπίαν τῆς χώρας. v36 ΔΑΛΛΑ

Κατὰ τοιαύτην νόσον δύο ἐδεικνύνται ἀφ' ἑ-
 αυτῶν φάρμακα: Τὸ πρῶτον ἐξαρτάται ἐκ μό-
 νης τῆς ἑυρώπης, ἥτις ἐφαρμάζουσα τὴν βερο-
 λινεῖαν συνθήκην καὶ παραχωροῦσα εἰς τοὺς Ἑλ-
 λήνας τὴν Ἡπειρὸν μετὰ τῶν Ἰωαννίνων καὶ
 τὴν Θεσσαλίαν μετὰ τῆς Δαρίσης, θέλει πα-
 ράσχει ὑγιᾶ τροφὴν εἰς τὴν δραστηριότητα αὐ-
 τῶν, ἐπὶ ἧσιον τοῦλάχιστον αἰῶνα, τὸν ἀπαι-
 ποῦμενον ὅπως ὀργανώσωσι τὰς νέας αὐτῶν κτή-
 σεις, χαράξωσι ὁδοὺς, στρώσωσι σιδηροδρόμους
 καὶ καλλιεργήσωσι τοὺς ἀγρούς, πὰ δάση καὶ
 πὰ μεταλλεῖα. Τὸ δεῦτερον φάρμακον δύναται
 νὰ ποτίσῃ τοὺς Ἑλλήνας μόνον κυβερνήσις ἀτι-
 θαρὰ καὶ πράγματι: ἀξία τοῦ ὀνόματος δημο-
 κρατικῆς, κατάρχουσα τὸ ἄμισθον τῆς ἀνωτέ-
 ρας καθ' ἑμέσης ἐκ παιδείσεως, περιορίζουσα εἰς
 τὸ ἡμῶν τῶν ὑπαρχουσῶν τὰς δημοσίας θέσεις
 καὶ καθιστῶσα αὐτὰς ἀπροσίτους εἰς τὸν τυ-
 χόντα διαλύουσα τὰς μόνας καὶ ζευγυνοῦσα εἰς
 τὸ ἄροτρον τοὺς ἐν αὐταῖς παχυνόμενους εὐρω-
 στοὺς κηφῆνας, ὧν ὁ ἰδρῶς δύναται νὰ μετα-
 βάλλῃ ἐν βραχεῖ χρόνῳ τὴν ὄψιν τῶν ἐλλεικτῶν
 ἀγρῶν. Τὰ εἶσα ταῦτα κομμοθημάτα νομίζομεν
 ὑπεραρκούντα ὅπως ἀποσοβηθῆ ἕς ἀεὶ ὁ κίνδυ-
 νος τοῦ ἐκλυζαντισμοῦ τῆς Ἑλλάδος². v37

ANEY ΟΙΚΟΦΕΝΕΙΑΣ

[Μυστήριον] Ἐκτορος Μαλὰ βραθευθὲν παρὰ τῆς γαλ-
 λικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ.] v38

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀρθούρου ἦτον Ἀγγλίς καὶ ὠνό-
 μαζετο κυρία Μίλλιγαν, ἦτον δὲ χήρα, καὶ ἄλλο
 παιδίον δὲν εἶχε, δηλαδὴ δὲν εἶχεν ἄλλο παι-
 διον ζῶν, διότι εἶχε καὶ ἄλλον υἱὸν παλιότο-
v39

1. Πρῶτος θυῶς ὅρος τῆς ποιαύτης δημιουργί-
 ας σταδίον εἶναι τὸ ν' ἀπελπισθῶσιν οἱ ἀπαι-
 τηταί θέσεων, ὅτι θέλει φροντίσει ἀντ' αὐτῶν
 περὶ τούτου ἡ πολιτεία. Σ. Μ. v40

2. Νομίζομεν ὅτι προσφέρομεν ἐκδούλεσιν
 εἰς τὸν συγγραφέα διακόπτοντες τὴν μετάφρα-
 σιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, εἰς τὴν μόνην αὐτῆς σελίδα
 καθ' ἣς οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀντίπωμεν. Σ. Μ. v41

κον, ὅστις θυῶς εἶχε γίνεαι φαντος κατὰ τρῶ-
 πον μυστηριώδη. v42

Ὅταν ἦτον ἕξ μηνῶν τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχε
 γαθῆ ἢ κλαπῆ, καὶ ποτὲ δὲν κάτωβρώθη νὰ ἐρε-
 θῶσι τὰ ἰχνη τοῦ εἶναι ἀληθές ὅτι, ὅτε τοῦτο
 συνέβη, ἡ κυρία Μίλλιγαν δὲν ἐδυνάθη νὰ ἐ-
 πιδοθῆ πρὸς τὰς ἀναγκαίας ἐρεῦνας, διότι ὁ
 σύζυγός της ἀπέθνησκε καὶ ἡ ἰδία ἦτον πολὺ
 ἀσθενής, μὴ ἔχουσα τὴν συναίσθησιν τῶν συμ-
 βαίνοντων περὶ τῆς. Διὰ τοῦτο τὰς ἐρεῦνας
 διήρτηεν ὁ ἀδελφός της, ὁ Ἰάκωβος Μίλ-
 λιγαν. Ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ δὲν ἦτον ἀρίστη,
 διότι ὁ κ. Ἰάκωβος Μίλλιγαν εἶχε συμφέρειν
 ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ τῆς νόσου.
 Ἄν τῷ ὄντι ὁ ἀδελφός ἀπέθνησκεν ἀπαις, αὐ-
 τὸς ἐκληρονόμαζεν. Ὅπως δὲ ποτὲ αἱ ἐρεῖναι αὐτοῦ
 δὲν ἐπέτυχον, καὶ πανταχοῦ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν,
 εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὸ Βέλγιον, εἰς τὴν Γερ-
 μανίαν, ἀδύνατον ὑπῆρξε ν' ἀνευρεθῆ τί ἀπέγινε
 τὸ παιδίον. v43

Ἐν τούτοις ὁ κ. Ἰάκωβος Μίλλιγαν δὲν ἐ-
 κληρονόμησε τὸν ἀδελφόν του, διότι ἐπτά μῆνας
 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Μίλ-
 λιγαν ἀπέκτησε τέκνον, τὸν μικρὸν Ἀρθούρου.
 Ἀλλὰ τὸ καχεκτικὸν καὶ ἀσθενικὸν τοῦτο
 παιδίον δὲν ἐδύνατο νὰ ζήσῃ, ἔλεγον οἱ ἰατροί.
 Πιθανὸν ἦτον ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν,
 καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ κ. Ἰάκωβος Μίλ-
 λιγαν ἐκληρονόμαζεν τὸν τίτλον καὶ τὴν περιου-
 σίαν τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του, διότι οἱ
 κληρονομικαὶ νόμοι διαφέρουσιν κατὰ τόπους, καὶ
 ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπιτρέπουσιν εἰς τινὰς περιστάσεις
 θεοῦ νὰ κληρονομήσῃ τῆς μητρὸς ἀποκλειομένης
 τοῦ τέκνου τῆς ἐλπίδας τοῦ κ. Ἰακώβου Μίλλιγαν ἀνέ-
 βαλε Ἰοιπὸν τῆς γέννησις τοῦ Ἀρθούρου, ἀλλὰ δὲν
 τὰς κατέστρεψε. Νὰ περιμένῃ μόνον εἶχε ἔσο-
v44

Κατὰ περιέμενε. v45

Ἀλλ' αἱ προρρήσεις τῶν ἰατρῶν δὲν ἐπλη-
 θεύσαν. Ὁ Ἀρθούρου ἐμείνεν ἀσθενικός, ἀλλὰ δὲν
 ἀπέθνηκεν, ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ. Ἡ ἐπιμέλεια
 τῆς μητρὸς τοῦ τὸν διετηρεῖ εἰς τὴν ζῶην. Τὸ
 τοιοῦτο θὰ θαῦμα, χάρις τῷ Θεῷ, συνεχῶς ἐ-
 παναλαμβάνεται. v46

Ἐκαποτάκεις ἐνομιθεῖσθε ὅτι κτερέλαται, καὶ
 ἑκατοντάκις ἐσώθη. Ἀλλ' ἡλοδιαδόχως, ἔνιστε
 καὶ συγχρόνως, εἶχε πάσας τὰς ἀσθενείας ὅσαι
 δύνανται νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς παιδία. v47

Ἐπιέσχατων τῶ εἶχεν ἐπέλθει φοβερὰ ἀσθέ-
 νεια, καλουμένη ἰσχυαλγία, καὶ ἔχουσα τὴν ἐ-
 δραν τῆς εἰς τὸν γόμφον. Πρὸς θεραπείαν αὐτῆς
 οἱ ἰατροὶ εἶχον διατάξῃ θειοῦχα ὑδατα, καὶ
 διὰ τοῦτο ἡ κυρία Μίλλιγαν εἶχεν ἔλθει εἰς τὰ
 Πυρηναια. Ἀφ' οὗ ὅμως τὰ λουτρά ματαίως ἐ-
 δοκιμάσθησαν, ἄλλην θεραπείαν διέταξαν οἱ ἰα-
 τροί, νὰ μένη ὁ ἀσθενής ἠπλωμένος, χωρὶς νὰ
 δύναται νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας εἰς τὴν γῆν.
 Τότε ἡ κυρία Μίλλιγαν διέταξεν εἰς Βορδῶ v48